

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK IV.
ŘÍJEN

ČÍSLO 2
1976

28.X.

1
9
1
0

HLÍDKA PRO SKAUTY A VLČATA

V ě r n o s t p r a p o r u .

Dojmů ze 4. sokolského sletu v Curychu bylo hodně. Jedním z největších bylo množství a pestrost praporů. Není ovšem vlajkosláva jako vlajkosláva. Víme, jak se nám ve vlasti přejídalo to stálé fangličkování, to nucené, ponižující vyvěšování cizáckých zástav. Jaký je to propastný rozdíl ve srovnání s upřímně a nadšeně pozdravovaným průvodem historických, mnohokrát dekorovaných praporů. Co všechno mnohé z nich prodělaly ! S láskou a obětavostí vyšívány, ve slávě pozdravovány, ale i s rizikem ukryvány, leckdy přenášány přes minová pole Šumavy, aby se opět pod nimi shromažďovali věrní.

Nejsou jenom kusem látky, jsou smybolem, nositelem myšlenky. Od pradávna byl prapor nesen nejzasloužilejším bojovníkem v čele šiků. To bylo ovšem v dobách, kdy se spory řešily bojem muže proti muži a ne pumovými atentáty na neozbrojené, nevinné civilisty. Vzpomeňme třeba praporečníka Andraje Bolkonského u Slavkova z Vojny a míru : těžce raněn ztrácí vědomí, ale nepustí žerď praporu. Tak ho naleznou a obdivuje vítězný Napoleon s družinou.

Jistě znáte příměr : je roztrhaný jako turecká fangle. Čím více v boji posekána, tím více si jí kluci turečtí - ty tlamy nekřtěné - považovali.

Naši dobrou tradici jsme si udrželi. Když si svého času pohlavár švýcarských skautů prohlížel fotky z našich táborů, líbilo se mu to množství vlajek a úcta jim prokazovaná. Rovněž na Nordjambu začínal a končil táborový den nástupem k vlajce. Zde bylo hlavním účelem upozorňovat stále na naši existenci.

Věrnost je rytířská a tedy i skautská ctnost. Nejen vůči praporu ! To hlásá ta psi hlava na naší lilii.

A nakonec vám mohu prozradit, že nás prapory budou brzo zaměstnávat. Naši odborníci-heraldici v evropském Poradním kruhu už dali hlavy dohromady a šuškájí si, které jednotící prvky by měly naše oddílové prapory mít.

- Cookie -

II. oddíl Effretikon : Sraz v neděli 7. listopadu v 11.00 hod. na nádraží ve Wallisellen. Společný odchod do tamního skautského domu /Pfadiheim/.

- Asinus -

KDO JE KDO?

Velen :

J a r o s l a v R E H Á K

asi 1890 - 1968

Řehák začal skautovat se Svojsíkem ještě za Rakouska a byl od počátku Junáka /1920/ členem Náčelnictva. Jako profesor přírodopisu žil většinou v Jičíně.

Zasloužil se hlavně o zdůrazňování lásky k přírodě a její znalosti, byl odborník v táboření a napsal několik příruček, mezi nimi velkou knihu 'Skautský vůdce', kterou jsme vydali spolu.

Když v r. 1938 Hitler zabral Pohraničí a po smrti Svojsíkové i Jana Nováka, v době plné nejistoty a nebezpečí stal se náčelníkem Junáka. Bylo k tomu potřebí odvahy a odpovědnosti a za to také Řehák zaplatil. Již v září 1939 byl odvezen do koncentračního tábora Buchenwald a tam zůstal do konce války 1945.

Vrátil se do Prahy a ujal se práce a stal se čestným starostou. V roce 1948 byl však vyakčněn z Junáka stejně jako Flajner a ostatní a vrátil se ke svému přírodopisu.

Na jeho pohřbu v lednu 1968 poprvé zazněla Junácká hymna, zase po dvaceti letech a jen několik týdnů poté Junák zase povstal.

Zůstane v naší paměti jako jeden z prvních, kteří trpěli pro skauting, protože se drželi hesla "chcem věrni zůstat také dál .."

C O N Á S S P O J U J E

Na chatě: Šipka vyšívala, Asinus vyřezával, Holanďan vyprávěl, kterak se vydal na výlet, Horymír vynášel smetl a Myška vymývala e-šus. Lord vypil mléko a dostal vyhubováno. Pavel vymýšlel výstup k táboráku. I Coca vyšla ze dveří a vynesla pár utěrek, aby se vybělily. Tu Panda vyvalil oči a vykřikl: Šmudlo, co to vidím? Tobě se viklá zub! Visí ti jako na vlásku! - Vysadil Šmudlu na vysokou stoličku a než se kdo nadál, byl zoubek vytržen. Byl to pěkný výkon - Šmudla ani nezavýskl! - Tak to byl jen kratičký výběr vyňatých slov, tak jak jsme si to posledně vysvětlili: vysoký, výskat a předpona vy-, ta potvůrka vykutálená. Ale ouha! Copak to vidět, viklat, viset? Inu, to je právě ta zrada. Počkat - zrada? Vlastně ani ne. Tato tři slovesa nejsou tvořena žádnou předponou /dět, klat, set nic neznamená/ a ani nepatří mezi vyňatá. Nezbylo jim tedy nic jiného, než to měkké i-!

Návštěva Věny a Vlasty nás vyvedla z míry. Po jejich odchodu jsme rakovali o podivném případě. "Mám dojem, že jsem slovo "skaut" už někde slyšela," řekla Máša.

"Napni mozkové buňky," navrhol jsem. Ale je jen holka, nevzpomněla si. Za týden jsme šli nakupovat. Já baterii do elektrického vláčku a Máša nové odění pro pannu jménem Jiřina. Pannu nesla s sebou.

"Koukej, Jirko, tuhle je ta skautská uniforma," zastavila se Máša. Za výlohou stál sádrový skaut. Kolem něho plno věcí: křesadlo, zálesácký nůž, opékač vuřtů, provazy a lana s podivnými uzly, pilka, kytara atd.

"Až na tu kytaru," řekla Máša, "neznám nic. Umíš takové uzly?"

"N..ne," odpověděl jsem zdráhavě, protože správný kluk má umět skoro všechno. Zvláště když chce být astronautem nebo spisovatelem.

Přepočítali jsme hotovost. Po nákupu baterie a nové róby pro panenku bychom si mohli koupit jen "sirky pro vlhké počasí."

"Jiřka má šatů.." ohnul jsem ret, zatím co jsme lepili nosy na sklo.

"Tvůj vláček si také může odpočinout," odsekla Máša, "Máš se učit!"

Najednou se vzadu rozhrmula záclonka a jakási ruka položila do výlohy brožurku s názvem: ZÁKLADY SKAUTOVÁNÍ.

"Na tu bychom tedy měli," vyhrkli jsme současně.

Když jsme vycházeli z obchodu, brožurka už ve výloze nebyla.

Sotva jsme pojedli, zalezli jsme do Mášina doupěte a vrhli se na brožurku.

Byla hnědá jako uniforma sádrového skauta a na první stránce byl odznak - něco jako lilie nebo kopí. Pod znakem velkými písmeny:

B U Ţ P Ř I P R A V E N Í

"To je asi jejich heslo," řekla Máša inteligentně.

"Měla by sis je zapsat za uši. Když hlídáš mléko a myslíš na panenky!"

"Ty také. Když dostaneš špatnou známku a nemáš po ruce vhodnou výmluvu.

Táta má rákosku po ruce vždycky!"

Ohrnul jsem rty. O rákosce jsem slyšel nerad.

"Hele, fotka nějakého pána. Ta je ale stará, co?"

"Sir Baden-Powell založil skauty r.1907 ve Velké Británii," četla Máša. "Sir-tedy jistě šlechtic. Jsou-li skauti už tak strašně staří, určitě o nich něco ví táta nebo maminka."

Povystrčil jsem bradu.

"Hrajeme si přece na slavné detektivy," připomenul jsem jí. "Co nenajdeme v brožuce, najdeme v knize. Hele, skaut v plné uniformě. Jaký má široký klo-bouk!"

"Skautka také," řekla pyšně Máša. "U nich je určitě rovnoprávnost!"

"Počkej. Zde je to: vlčata a světlušky od osmi do dvanácti let, skauti od dvanácti do osmnácti let, roveři nad osmáct let. Já bych mohl být vlče a ty světluška."

"Copak tu, děti, máte?" Ani jsme neslyšeli, že vstoupil táta. Vzal brožurku Máše z ruky. Jednou jsme totiž prohlíželi sešit, který vyhodila domovnice a táta jej hned roztrhal a zlobil se. Tuto knihu neroztrhal. Pohládl nás po vlasech a povídá: "Také jsem býval skautem. Mám radost, že se o skauting zajímáte. Příležitostně vám o tom něco povím."

Nadmuli jsme se pýchou. Máša se radostně usmála. Táta chválí málokdy - a ví prostě všechno. Skoro všechno!

POVÍDÁNÍ PŘI MĚSÍČKU

Skautík ŠPUNTÍK sedí s vedoucím tábora VINNETOUEM. Svítí měsíc, je světlá večer.

Š.:Stýská se mi po Brokovi. Je rozumný.

V.:Brok nemá rozum ani vůli. Řídí se pu-dy. Vidí-li maso, musí k němu.

Š.:/hrdě/Kaučil jsem ho, aby nic od ci-zích lidí nežral. Jen ode mne!

V.:Že brát od cizího je nebezpečné ne-poznal on, ale ty. To je drezúra.

Š.:Vyhýbá se sousedovi. Broka zkopal.

V.:Tak vychováváme malé děti, které ješ-tě nenají rozvinutý rozum. Ne ovšem ko-páním, ale pohlavečkem. Je to zábrana!

Š.:Ale Brok mě pozná! Má rozum!

V.:Pozná, ale neumí abstrahovat.

Š.:Abstrahovat? Co je to za divné slovo?

V.:Tedy: Při slově "maminka"myslíš na svoji maminku. To je "představa". Všech-ny maminky mají něco stejného, bez čeho by nebyly maminkami - děti. To je pojem "maminky". Na představě si odmyslíme vše, co na ní nemusí být. Abstrahujeme.

Š.:K čemu je abstrahování?

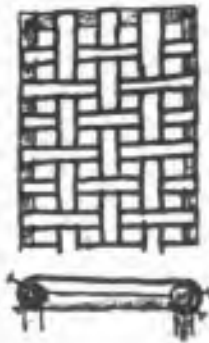
V.:Abychom mohli myslet, abychom se do-mluvili. Kde jsou zmatky, tam lidé obvyk-le usuzují jen podle představ. Říkájí: Kluci jsou rozjívěni. Holky jsou hádavé! Ale ne všichni kluci jsou rozjívěni a děvčata hádavá. Nebo: křesťané jsou špat-ní. A zatím jsou špatní jen ti, kteří se nesnaží podle své víry žít.

Š.:Mám zítra o čem přemýšlet. Dobrou noc!

V.: Dobrou noc, Špuntíčku!

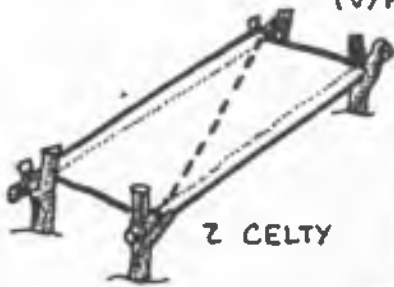
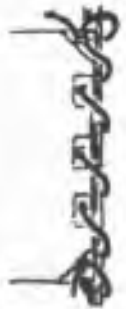
Z PRKEN

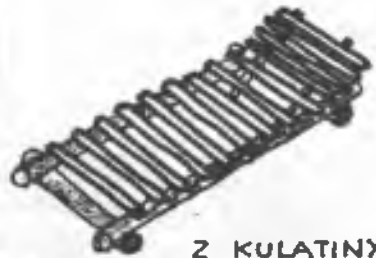
Z POPRUHŮ
(VÝPLET)

PLÁTĚNÁ POSTEL

Z CELTY

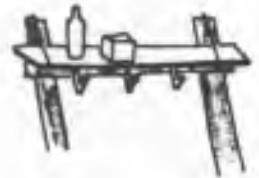

Z KULATINY

RŮZNÉ TYPY
POSTELI

Z PRKEN

POLIČKY DO STANU

Skautská praxe

Slava

LUCERNIČKA

2

pro žilňučky a včáta

Ati díky
naše
Lucerničko!

STEZKOU

vláčet a světlušek

CO SI OBUVEME ?

Při našich hrách, závodech a výpravách se hodně chodí, hodně běhá, a proto velice záleží na tom, co máme **obuto na nohou**. Nesprávně zvolené boty nám dovedou i sebehezčí výpravu a tu nejnapínavější hru dokonale pokazit!

Tenisky nebo kecky jsou velmi dobré na přezutí při odpočinku, kdybychom však v nich běhali celý den, snadno by se nám v nich zapařila noha a vznikly tak nepříjemné otlaky a puchýře. Také v silonových ponožkách se noze špatně dýchá. Nej-

lépe se jí daří v suchých bavlněných ponožkách, které dobře sají pot.

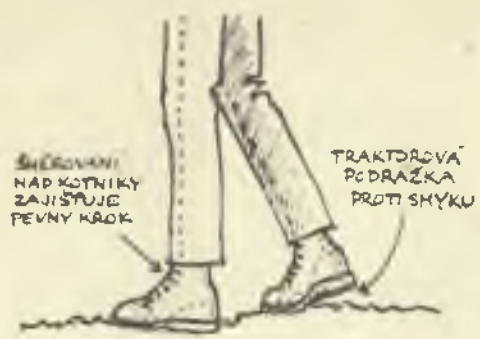
TENISKY

PŘÍLIŠ VOLNÁ NOHA
HODÍ SE DOBRĚ
NA PŘEZOUVÁNÍ

KECKY

NOHA SE PŘÍŠ
VZNIKAJÍ OTLAKY
A PUCHÝŘE

Po několika málo zkušenostech zpravidla zjistíme, že se na naše vycházky a výpravy, kdy chceme hrát bojové i jiné hry, nejlépe hodí pevné šněrovací boty přes kotníky, ve kterých noha dobře „sedí“. Nejvhodnější je tvarovaná gumová podrážka — tzv. „traktorky“, ve kterých se noha nesmeká ani na příkrých stráních (boty „pionýrky“).

Je jasné, že boty úplně nové — „nevyšlápnuté“ si napoprvé nebereme na delší pochod. Po zakoupení nových bot je nejdříve několik dní „rozšlapujeme“ — např. si je vezmeme několikrát do školy nebo na nákup a při podobných krátkodobých pochůzkách, protože jinak bychom si s nimi ošklivě odřeli nohy a pokazili si zábavu!

Pořídit si dobré a pevné boty není žádný přepych, péče o ně (a tím i o nohy) se nám vždy vyplatí.

TAKTO SE CHODÍ V NOVÝCH NEVYŠLÁPANÝCH BOTÁCH

Nohy denně řádně umyjeme, tím je osvěžíme a otužíme. Za svoje věrné služby si to jistě zaslouží.

VLČÁČKÉ STOPY

Nováčkovská? To je hříčka,
tu svedou i prvňáci.
Zákon, heslo, dvoji klíčka --
copak je to za práci?

Stopa stříbra? To se nezdá,
je jí ale pěkný kus.
Než jí zmůžeš, znaven budeš
jak do kopce autobus.

Stopa zlatá? Práce těžká --
tu tak hnedka nezískáš.
Až se blýskne, srdce výskne,
vezele si zapískáš.

Jen se nebát cesty vzháru!
Vše se jednou podaří!
Zaplaš z hlavy všechnu chmuru
a můj úsměv na tváří!

NABUCMANODOZORY

hrdličky, nebe a kukačka

Voda v potoce je modrá, tráva zelená, nebe vysoké, neklidné. Honí se po něm bílé obláčky. Hrdličky se vykouply, lehly si na trávu a teď se dívají do nebe. „Budeme si povídat, co tam vidíme a co nás přitom napadne,“ řekla Iva. Chvilí je ticho, Hrdličky se dívají, dívají a najednou začne tichounce vyprávět Vrabčík-Martička. „Je tam bílá hora z pohádky Hrnečku vař. Kaše se vaří, přetéká a tam zprava už utíká Mařenka a za chvíli zavolá: „Hrnečku dosti!“ Zase je chvíli ticho. Tam nahore zase vítr přestavěl obláčky.

Od lesa se ozvala kukačka: „Kuku, kuku.“ „Kukačka není hodná, nestará se o svoje děti. Jen si vesele lítá a kuká.“ „Nebuď na kukačku tak zlá, Vito,“ řekla Iva. „Ona za to nemůže. Maminka kukačka si nelítá po lese a nekuká, to je tatínek kukačák. Oblétá les, kde se usadil a to jeho kukání, to je upozornění pro jiné kukačky, že tady bydlí on, že tady jsou hnízda, která už má vyhlédnuta maminka kukačka, aby do nich snesla svá vajíčka, aby sem nikdo jiný nezoletel. Maminka kukačka nemůže jinak, snáší vajíčka a dlouhými přestávkami a první vajíčko by se zkazilo dřív, než snese druhé. Nemůže je proto sama vysedět, a tak je vkládá do cizích hnízd. Kdo ví, třeba se v ptáčích řeči s jinými ptáky domluví, třeba řekla, „paní strnadová, vychovejte moje kukačátko, já za to nebudu v okolí vašeho hnízda sbírat žádný hmyz, abyste tu rodinku uštvila.“ A paní strnadová třeba řekla: „Tak dobře, paní kukačko, až budete potřebovat, tak si svoje vajíčko přineste.“ Kdopak ví, jak to v lese chodí.“ Iva vyskočila a s ní i Hrdličky. Za chvíli už je bylo slyšet od lesa a kukačka je počítala kuku — jedna, kuku — dvě, kuku... *Sádk*

FR. HRUBÍN

ČÁP A ŽÁBY

V RYBNÍKU SI ČAPE
 BÍLÝ ČÁP
 A ZOBÁKEM KLAPĚ,
 KLAPY, KLAP,
 KLAPY, KLAP
 TO JE ŽAB,
 KLAPY, KLAP,
 VE VODĚ TO ŽBLUŇKÁ,
 ŽBLUŇKY, ŽBLUŇKY,
 ŽABÁK VODU ZUNKA,
 KUŇKY, KUŇKY,
 KUŇKY, KUŇKY
 JSOU TU TŮNKY,
 KUŇKY, KUŇKY,
 SAMĚ TŮNKY.

CO MÁM DĚLAT, KDYŽ
 JSEM ZAPOMNĚL
 STANOVOU TYČ
 DOMA?

LUCERNIČKA
 příloha Tam-tamu pro
 světlušky a vlčata.
 Redakce: Jan, Radek,
 Štopka.

Adresa: Oslofjord 72,
 Delfzijl,
 Holland.

bratr & Slamham

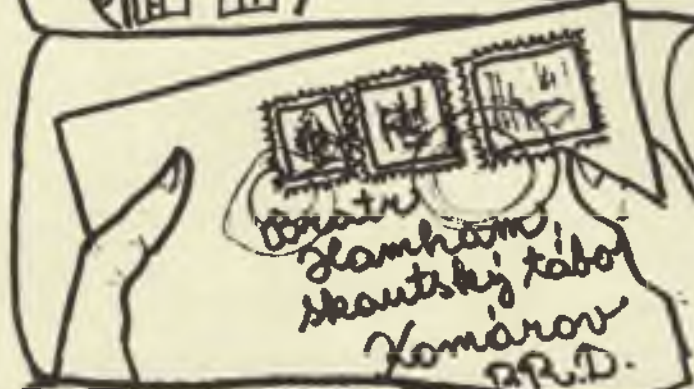

LOVEC ODBOREK

BRATR SLAMHAM TU MÁŠ DNES DOPIS

A NA NĚM TŘI ZNÁMKY

Bratře Slamham,
Skautský tábor
Kovářov
P.R.D.

ODBORKA
FILATELISTY
JE UŽ SKO-
ROD V KAPSE!

VYMĚNIM ŽVEJ-
KÁČKU ZA ZNÁM-
KY!

KOUKEJ, UŽ MÁM 13 ZNÁ-
MEK.

VICHŘICEE! RYKLE
ZAVRETE STANY !!

MEL JSEM
KRÁSNOU SBÍRKU
ZNÁMEK. UŽ JI
NEMÁM!

ZAKRYJEME
STRÍŠKOU

RŮZNÉ PŮDORYSY

STRÍŠKA
Z KŮRY

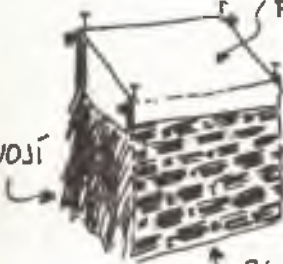

DENNĚ ZASYPAT CHLOROVÝM VÁPNEM!

DEHTOVÝ
PAPÍR

CHVOJÍ

SLAMA

LATRINA

POHÁDKA O KAPIČCE STÁZINCE

Když byla kapička Stázinka ještě velmi mledá, vlastně právě po svatbě, vypadla z mraku a ještě svět neznala - vypařením do vzduchu ztrácíme totiž paměť, vzpomínky na minulý život, ty opravdu někam zmizí - zachytila se na stromě, který stál před oknem starého, pochmurného zámku. Kapičce Stázince se na stromě moc líbilo a nikterak nespěchala a tekla jen pomalu pomaloučku po kmeni dolů k zemi. A protože byla chromě zvědavá, tuhle vlastnost máme my kapičky všechny, tak se zastavila ve výši a mrkla dovnitř do komnaty, uvnitř stál černovousý muž v černém plášti a cosi vařil v obrovském kotli. Mumlal si přitom do vousů tajuplná slova a černý kocour na jeho rameni děsivě mňoukal, ječel a vrískal.

Kapička Stázinka si řekla: "Tohle bude asi moc zajímavé." A hups! Skočila na květináč, v němž se pyšnila jedovatá květina ruřík zlomocný. Ten černý muž se ještě podíval do hromsky tlusté knihy a zachechtal se. "Chachá chachá chachá" Chechtal se zlým smíchem. "Teď už si děti nebudou hrát v mé zahradě. Až uslyším nějaké dítě, pokapu je touhle tekutinou a stane se z něho strom. Chacháchacháchachá." A zase ten ošklivý smích, který vypadal jako když se směje celé peklo i s Belzebubem.

Tomu kapička Stázinka nerozuměla. Protože byla na světě úplně čerstvá, nevěděla co jsou děti. A proč by saměly proměnit v strom, to teprve nechápala. Rozhlížela se bezradně a vtom spatřila hned vedle sebe jinou kapičku. "Ahoj," řekla, "rozumíš tomu?" "Zajisté," odpověděla ochotně druhá kapka, která byla trochu starší. "Dovol, abych se nejdřív představila. Jmenuju se Járýnka."

"Mé jméno je Stázinka."

"Já ti to vysvětlím," pokračovala Járýnka.

"Ten pán, to je čaroděj, víš. A nemá rád, když si v jeho zahradě hrají děti. Dětský smích ho prý ruší v hlubokých myšlenkách. Je tak zlý, že mu nevinný smích působí ukrutnou bolest."

"A co jsou to děti?" zeptala se Stázinka.

"Děti?" Járýnka se zamyslela. "Děti, to je něco divného. Ale milé jsou - někdy. A veselé a hezké. Děti..." Vtom se zarazila. Ze zahrady se ozval jiskřivý smích. "Támhle jsou děti";

vykřikla a Stázinka se rozhlédla. v zahradě starého zámku si hrály děti. Hrály si na schovávanou, s panenkami, hrály kopenou a jeden zlatovlasý klouček utrlh kytičku a daroval jí černovlasé hoičičce.

v tom se obě kapičky převelice ulekly. Táhle za keřem číhal čaroděj a vedle něho stál kotel s čarovnou tekutinou ! "Tak tohle nejde," řekla Stázinka a šups ! skočila čaroději za límec a tekla mu po zádech. Čaroděj zařval, protože ho Stázinka tuze studila a začal divoce poskakovat, aby se studené Stázinky zbavil. Ale Stázinku mu lezla dál po zádech a šimrala ho a studila, že to čaroděj nemohl vydržet. Tancoval, křičel, ječel, poskakoval, ale Stázinka se nedala vyrušit. A vtom hups ! skočila Járynka čaroději do oka. Jé, to bylo křiku ! Čaroděj mrkal, mnul si oči, ale ze všeho nejvíce křičel. Ale Járynka zůstávala v oku a svědila ho tam jen což !

Čaroděj už vůbec nic neviděl a jak tak poskakoval a točil se, dostal se do blízkosti kotle. Zakopl a žbluňk ! Už byl v něm ! Ztuhl, zhnědl, na rukou mu vyrostly listy - zkrátka stal se z něho strom. A to je všechno. Od té doby už ve starém zámku nikdo nebydlel. Jen děti si dodnes hrají v zahradě.

"Z čehož je patrnó," končila kapička Gustýnka a protáhla se až vzdychla rozkoší, "že my kapičky umíme více než jen kapat téci. Někdy změníme běh světa."

Toto je nejkratší z roztomilých POHÁDEK J. Strnada. Dospělí ho znají např. jako autora knihy Job nebo jako redaktora Zpravodaje, kde nám ochotně otiskuje naši skautskou hlídku /a sám je pozorným čtenářem Tam-tamu/. Nyní se představuje také dětem jako citlivý a přitom vtipný znalec jejich nitra a světa.

Knížečku s velmi zřetelným písmem, jejíž formát je jako dělaný na kapsu vlčácké či světluškovské košile, neilustroval nikdo menší než Lucie Radová. Cena je FRs 10,-.

Stejně jako v případě Českých pohádek, ilustrovaných našim bratrem Radkem a sestrou Šťopkou, o nichž jsme psali v minulém čísle, je nakladatel i zde ochoten odsypat do skautské pokladny tři a půl desátku z objednávek, které dojdou na naši adresu. To ovšem není hlavní důvod, proč obě pohádkové knížky vřele doporučujeme.

První plavba.

Na začátku nás mělo být šest, 1 starší a 5 mladších. Na břehu Rýna se nás sešlo pouze 5. Jirkovi se nějak nechtělo mezi lidmi. Ne, že by se styděl, ten má pusku jak se říká na pravém místě, ale trochu onemocněl. Jeho hlava se nyní podobala čistokrevnému křečkovi, zatím co dělá rádce družině lišek a tak zůstal v posteli.

Je hezké sluneční odpoledne a my děláme poslední přípravy před cestou. Čeká nás velká plavba s gumovým člunem po proudu širého Rýnu. Zavazadla jsou naložena, posádka na svých místech a už se člun houpe na vlnách. Nežli se nadějeme, přibíhá k nám jedna z těch větších, kterou nám poslala na pozdrav projíždějící nákladní loď. Snad měla chuť se podívat k nám do člunu a když se jí to nepodařilo, hnala nás zpět ku břehu. Ale naše svaly dostávají loďku do bezpečné vzdálenosti od břehu a provádíme poslední úpravy ve člunu. Dělíme se o úkoly. Na každém boku 4 pádlaji a pátý má úlohu kormidelníka. Právě projednáváme způsob střídání, když se ozve Balů: "a nebo kdyby snad nikdo nechtěl kormidlovat, tak já bych to vzal na celou cestu". "No to bychom Ti nemohli udělat, abychom Tě nechali tloustnout u kormidla a nedopřáli Ti pěkné protažení u pádla" ozvala se Petrova námitka, zatím co Daník se Špendlíkem pracně udržovali loď ve směru a nahrazovali ty dva, kteří v zápalu debaty zapoměli pádlovat.

"Kluci připravit se a na můj povel všichni stejnoměrně pádlovat. Nikdo se nesmí ulehčovat, jinak se budeme točit jako holub na bíni". Ale vše je marné. Vestliže má Špendlík na jedné straně chuť pádlovat, tak na druhé straně si Balů právě hraje na cowboje a s pádlem jako s nějakou puškou míří na vrabce a při snaze napodobovat střelbu prská na všechny strany. Když zjistí, že má vlnitě pádlovat honem chce svoji čtů napravit. Ale to již zase Špendlík na druhé straně odpočívá a dívá se na kde jaký parník, takže výsledek je stejný a kormidelník na plné ruce práce s udržením směru.

Střídáme se po 4 km a Balů, aby se využilo jeho věčného mluvení počítá do tempa. Ani se mi nechtělo věřit, ale náš člun vyrazil rychle dopředu a snad ani kormidelník nebyl nutný.

Po letošním létě je velmi nízký stav voďy a nákladní loď se poslušně drží vyznačené cesty. My se jenom usmíváme a pochvalujeme si náš malý ponor. Ale ne nadarmo se říká "pýcha předchází pád" a my málem skončili na mělčině, která zasahovala hluboko do koryty řeky.

/Dokončení příště/

Janaš, Iuhoš

MILÍ ČTENÁŘI , k tomuto číslu IV.ročníku našeho časopisu přikládáme složenky na zaplacení předplatného. Budeme se i nadále snažit, aby časopis byl stále lepší. Abychom vyhověli i nejmenším čtenářům, rozšiřujeme časopis o LUCERNIČKU , čímž se zvyšují náklady. Rovněž poštovní poplatky se zdražily. Proto jsme bohužel nuceni cenu předplatného zvýšit.

Pro čtenáře ze Švýcarska činí předplatné 14,-sFr. Plaťte příloženou složenkou neb bankovním převodem na : Postscheckkonto 17-988 Fribourg, Schweiz, Volksbank Murten /Morat/, zu Gunsten Tschechoslowakische Pfadfinder 30/10771/33.

Pro čtenáře z Německa činí předplatné 15,-DM. Plaťte bankovním převodem v Německu na: BLZ 500 930 00, Rüsselsheimer Volksbank, 6090 Rüsselsheim, Kto Nr. 200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i. d. BRD.

Můžete také platit přímo do Švýcarska některým ze způsobů uvedených pro čtenáře z ostatní Evropy.

Pro čtenáře z ostatní Evropy činí předplatné 15,-DM, neb ekvivalent v kterékoliv směnitelné měně. Pro čtenáře ze zámoří činí předplatné 8 \$./letecké poštovné!/. Čtenáři z ostatní Evropy a ze zámoří mohou platit některým z následujících způsobů:

- a/ Mezinárodní pošt.poukázkou /Mandat de versement international/ na Postscheckkonto 17-988 Fribourg-Schweiz, Schweiz. Volksbank Murten /Morat/, zu Gunsten Tschechosl. Pfadfinder 30/10771/33.
- b/ Bankovním převodem na Schweiz. Volksbank Murten, Schweiz, Bankkonto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder.
- c/ Příslušnou částku neb šek poslati v dopise na adresu redakce /Postfach 295, CH-8021 Zürich 1/.

!!Předplatné vyrovnajte, prosíme, nejpozději do konce listopadu 1976!

Děkujeme Vám.

POZOR!! Těm čtenářům, kteří předplatné na IV.ročník již zaplatili a těm, kteří zaplatí do 10. listopadu 76 poskytujeme slevu a jsou pro ně v platnosti ještě staré ceny / 12,-Fr., resp. 12,-DM /

Které rodičovstvo ztratilo při odvážení potomka z Kozí louky svazek klíčů ? Přihlašte se v redakci.

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka, Radek a spol.

Adresa Redakce: Verband d. Tschechoslowakischen Pfadfinder in der Schweiz, Postfach 295, CH-8021 Zürich 1

Uzávěrka pro příspěvky do listopadového čísla je 6.11.1976.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

CH-8021 Zürich 1

Verband der

Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

H O K Y K O K Y

ou ou

Tenhle legrační tanec jsme si už párkrát zkusili a doporučujeme jej i jiným oddílům.

Je to lehké : stojíme v kruhu /třeba u ohně/ a předzpěvujeme si anglicky, co máme dělat :

Tempo di Bebop

You put your right hand in you put your right hand out
d o rajt a aut
napřáhnete pravou ruku do kruhu a zase ji připažíte

you put your right hand in and shake it all about now
e šejk o e su
a potřepete ji

do the HOKY KOKY and turn you all around that what is all a-
d d e su det uct e
uděláte h. k. a otočíte se kolem vlastní osy a to je celý

bout, see ! Oh do the HOKY KOKY Oh do the HOKY KOK
y ou
ten krám.

Oh do the HOKY KOKY that what is all about, see !

HOKY KOKY : sepneme ruce ve výši ramen a kmitáme sepnutými rukama napravo nalevo jako metronom.

V dalších slokách dosazujeme za right hand left hand a pak obě nohy /leg/, uši ear, hlavu /big head/, břicho /belly/, pozadí /backside/ a co vás všechno napadne.

Dobrou švandu přeje